



# LA ESQUELLA

## DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.  
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

**2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA**

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20  
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.  
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

### LOHÓKELI.

BALL FANTÀSTICH Y PANTOMÍMICH EN 5 QUADROS.

No soch malgastador; pero pèl mèu bras que 'n vingui un altre que sàpiga disfrutar millor de la vida en aquesta vall de llàgrimas.

O sinó ¿qué 'n treuriam de treballar, si un hom' de tant en tant no pogués donar algun regalo a la persona?

Velshiaqui lo motiu perque tant aviat lo Nasi del Tivoli anunciava 'l ball nou, la boca se 'm feya aigua esperant poder dar-me 'l gustasso de anarlo a veure 'l dia del estreno.

Perque s' ha de dir la veritat, en Nasi ho fa bè, es d' aquells empressaris que 'n saben, y hem de confesar qu' en lo seu teatro, a més de podershi estar com a ca 'l sogre, 's paga poch y 's véuhen cosas molt enrahonadas.

Pèls cantons ja hi havia enganxats los cartells anunciant lo Lohókeli pèl vespre del disapte y 'l temps se 'm feya llarch com a 'l empleat que espera l' últim de mes per cobrà 'l sou.

A las set, després de haver convensut a la dona y prometentli que més endavant l' hi acompanyaria, me 'n vaig anar tot xano xano cap al Paseig de Gracia. Encare no deixavan entrà al teatro, pero 'm vaig resoldre a esperar a fi de agafar bon puesto, perque 'ls que aném al palco del oncle si no 'ns espavilém hem de quedarnos allà dalt, que sembla un novenari d' ànimas.

Tot fent temps m' anava entretenint llegint lo cartell ahont deya que las decoracions eran pintadas per en Soler y Rovirosa, aquell pintor que encare no l' he pogut coneixe ab tants estrenos com he anat a veure y ab tants repicaments de mans com me costa y crits de ¡El pintor! ¡El pintor!

Tambè vaig veure que 'l ball era compost per en Moragas, aquell senyor tan trempat que pèl que toca del art de la ballaruga, ho trempaja millor que ningú de casa, y si 'm fan enrahonar, millor que 'ls de fora y tot.

Mès avall hi havia 'ls noms y filiacions dels demès que han intervingut en lo espectacle, axiscom l' autor de la música que es aquell jovenet de la barbata que toca 'l violi a la esquerra de 'n Navarro. Si, homes; l' han de coneixe, es en Mazzi, un xicot magristó, trempat y que sent italià y tot diu setze jutjes y vatua 'nell com nosaltres.

En lo reparto vaig veure en primer puesto a la Fuen-Santa que es una bona moxa que ullpren ab aquella mirada macarena, que Nostre Senyor l' hi ha dat, per fernos passà 'l purgatori en aquesta vida. Després la Cicondio, que ja dehuen saber qu' es una ploma y l' Spadalino, aquell minyó que quan comensa a descar-golar-se sembla una baldufa de punta inglesa.

Ademés hi pren part la Pauleta, que ballava La Po-

derosa al Liceo ab un salero que Dèu n' hi do; la Michelucci, que es aquella de la piga a la esquena y que per mi balla molt enrahonadament, y la Franzioni, que va dar tants mal-de-caps a n' en Duran al Principal ab aquell ditxos Orfeo a l' inferno.

Axis anava fent coneixensas davant del cartell, quan van obrir la porta y cap a dins falta gent. Allí un noy me volia fer comprar l' argument del hall.

—Vés, noy, vés, ¿qué 't pensas que soch tan burro? Ja l' entendré sense l' argument. Gracias a Dèu no haig de menesté que m' expliquin las cosas.

Ja ho veuran vostres mateixos si ho vaig entendre ó no.

Un cop assentat, vaig passar revista entre 'ls mèus vehins. A la dreta hi havia dos fulanos que no callavan may, y segons després vaig coneixe, l' un havia estat bolero, pues va dir que quan éll ballava, en Moragas, l' hi posava passos de caràcter, y que ho feya tant bè, solzament que per intrigas, are com are 's trobava sense contracta. A la esquerra un y una que deurian ser promesos, ja que parlavan baix y 's menjavan ab la vista, y mentres la mare d' ella anava pesant figas que era un contento, 'l xicot suspesava la cintura de la noya.

Avants del ball la colla de 'n Colomer vá fer dos pesas que 'l públich se partia de riure. Pero era un riure com qui está fent gana ab olivas y ravets per esperar 'l Lohókeli.

Per últim lo senyor Navarro s' asséu a la cadira desde ahont té compte als musichs, y comensa la introducció, que es pessa bona, sobre tot de soroll; de dintre donan la senyal y ab un aaaá... prolongat del publich, s' alsa 'l telo y

#### QUADRO PRIMER.

##### LO FORN DEL VIDRE.

La primera impressió que fa aquest quadro, es de una vista contemplada ab un vidre vermell pèl istil dels de la reixa del camaril de la Bona-Nova. Després detingudament se véu l' assumpto que no pot ser més clar. Uns grupos de dimonis ab sola de palmó y unas ampollas al cap de vall de uns bastons de ferro, tot aixó indica que allí hi passa alguna cosa. Efectivament; en Pere Botero ab bigoti y lutzana surt y ab quatre gambadas explica més clár que l' A. B. C. l' assumpto del quadro.

Velshiaqui ab pocas paraulas. L' Infern va de capa caida, desde que 'n Suñer y Capdevila vá escriure aquell folleto negant qu' existis: no hi ha cap ànima ab cara y ulls que s' hi acosti de cent lleguas. Los dimonis se passen lo sant dia sense fer res, y en lo foch dels condemnats s' entretenen escalibant patatas, fent alguna torradeta ab mantega y anguilas a la brasa. Anant lo negoci per terra, en Botero ha resolt emplear la gent en alguna industria per guanyarse la vida, y buscant un ofici compatible ab las sévas costums, vá

comprar un forn de vidre a Vallirana, que estava abandonat y desde molts anys que no s' hi treballava.



Al apareixe la escena figura 'l primé dia de encendre 'l forn y ja s' havian posat a treballar quan s' adonan de que ab lo temps qu' estava abandonat lo local, s' hi havia criat tal munió de dragons, aranyas y serps que no 'ls deixavan fer res.

Tots los dimonis s' exclaman, y corren d' un cantó al altre. Dugas condemnadas que portan dol, ab un ganivet a cada mà animan als demès per matar a las bestiolas del Forn; pero 'ls altres fan l' orni per por de una picada.

Unas altrás condemnadas que portan guants de quatre botons procuran dar ánimo; pero 'ls dimonis s' entretenen fent l' esmolet ab los aprenents que a la esquena hi portan pintada la caricatura de 'n Suñer y Capdevila autor de la seva ruina.

A tot aixó en Botero arriba cremat y ab un renech fa separar la gent com en las iglesias de fora; 'ls homes per un costat y las donas y criaturas per l' altre. Está tant indignat, que per fersé passar la rabia 's cargola y descargola com si volgués fer de barrina, per foradar las taulas y amagarse.

Després los diu que han fet un mal negoci ab lo forn del vidre, perque ademés del contratemps que han vist, are mentres s' estava contractant una carga de barre-lla, ha passat una aranya que fa estamordir y que déu ser aquella que va matá Sant Jordi, pues éll havia vist lo tapis que ensenyan a la Audiencia, y es enterament igual.

Tots los dimonis al sentir aixó, corren esporuguits a

buscà llum, y en Botero tè una bona idea, acordant abandonar lo forn.

Aixís ho fan y encare no son fora, surt l' aranya que ja 'ls dich jo que es pessa: y si la guissessin n' hi hauria per dar menjar á tots los pelegrins que are aniran á Roma.

Aquest quadro fa molt bon efecte, y en Botero que es l' Spadalino s' hi llueix en gran.

Lo bolero retirat que tenia aprop meu va dir á son company que aquells giravolts eran de molt mèrit; pero que ell havia sentit dir que hi havia temps enraidera un ballari que 'n dava més.

—Si senyor, vaig dirli jo, vosté vol dir en Mendez.

—Te rahó, en Mendez.

Y 'l promés que ho escoltava vá dir á la noya:

—Es aquell que jo 'n tinch lo retrato; volen dir en Mendez Nuñez.

#### CUADRO SEGON.

##### ENTRADA DEL PURGATORI.

La decoració no pot ser més original. Figúrinse la carretera del Purgatori ahont en lloch de fitas hi ha granotas. A la quènta en Soler es de aquells que creuen que ab la pols de las carreteras, quan plou l' aigua hi fa granotas. Se véu que l' adelanto va per tot, pues fins tenen telégrafo; pero per compte de pals hi ha unas animetas de aquellas que cridan

«¡Ay que dolor!»...



A la esquerra de la entrada del purgatori hi ha un gall tot enfutismat, déu ser lo gall de la Passió, condemnat per haver cantat tres vegadas mentres en Pere negava á son mestre. A la esquerra hi ha un lleó casalá que 'l capitá Cardono si l' arplega no 'n tè per un pa y beure.

Lo demés per istil del infern dels pastorets al Odeon. Surt en Botero, que vé á veure si hi ha cap ànima que aquell dia l' hi toqui la absoluta, per anarse'n al cel, y que dongui 'l recado á Sant Jordi de quan ne farà pagar per matar l' aranya del Forn del vidre. Com que 'n Botero tè negada la entrada al cel, s' ha de valdre de aquet medi.

Un dels dimonis negres surt del Purgatori ahont havia entrat de part de 'n Botero y l' hi diu que allí no hi queda cap ànima, pues las han enjegadas totes, no podent mantenirlas ab la assignació que tenen, y lo poch y malament que 'ls arriban los quartos, que ha parlat del assumpte de la aranya ab persona competent, y l' hi ha dit que Sant Jordi, no va matar cap aranya tant grossa: que alló de la Diputació es un cent camas de aquell temps, y que lo que procedia era establí 'l negoci á un altre puesto, per exemple á Barcelona, y que si volia l' hi deixarian uns quans dimonis que no sabian ab que ocuparlos.

En Botero s' hi conforma, y després de fer quatre tercerillas, acorda venirsen á Barcelona.

#### QUADRO TERCER.

##### LO PARQUE DE BARCELONA.

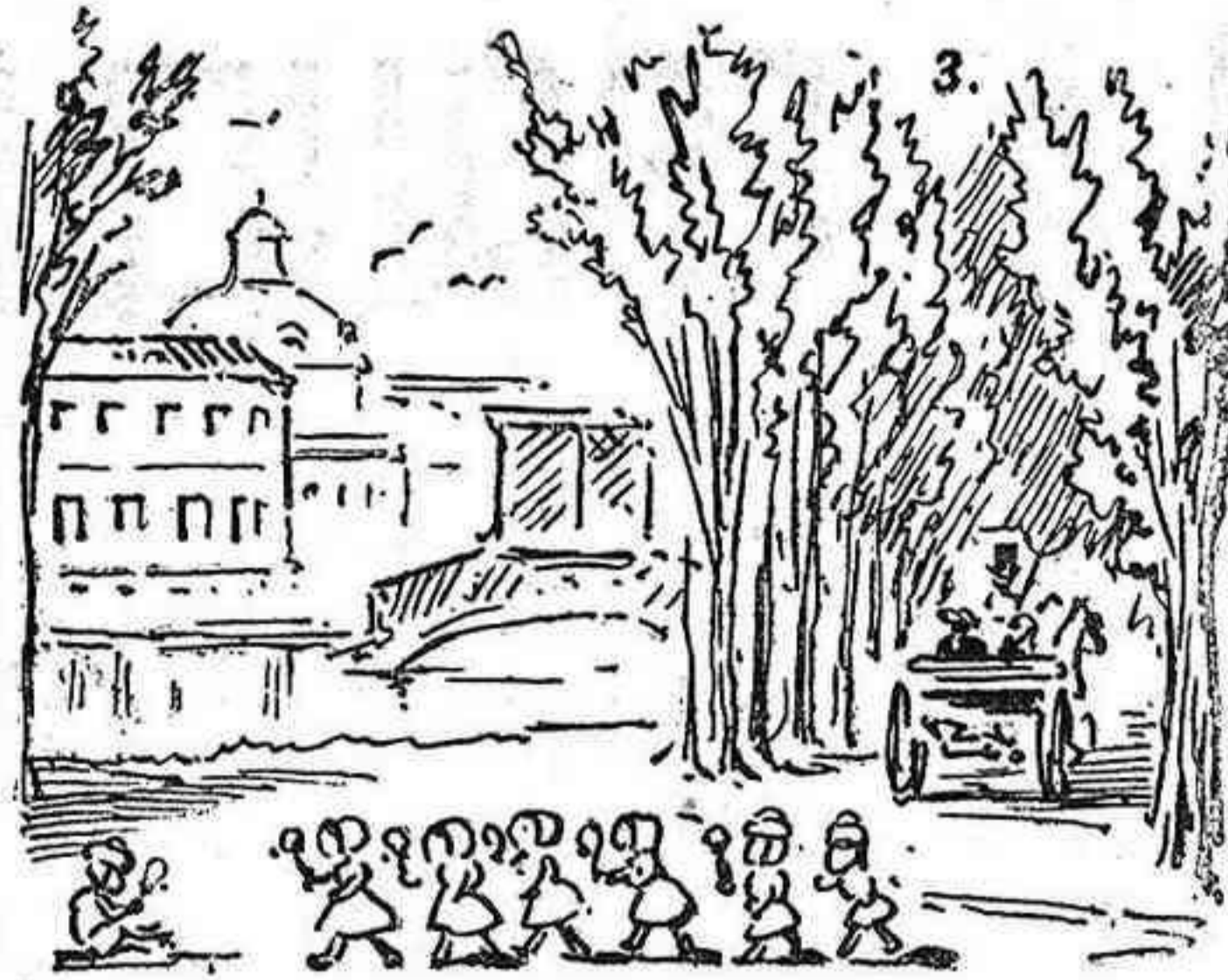
Velshiaquí una vista exacta del Parque. Los primers termes estan ocupats pels pollaneres del passeig; al fondo 's véu lo lago y en la linea d' horizont lo quartel de la ex-Ciudadela.

La escena passa 'l dijous gras. Unas noyas disfresadas de caparicho ballan un ratet; pero ab una galvana per l' istil dels nostres regidors en las sessions d' istiu de casa la Ciutat. Després: surten nens ab lo bergansi y detrás de aquests uns moros de cuina que portan ventalls, com si anessin als toros. Uns altres que anavan com qui dú lo gall al forn, s' aturan á ferlos por ensenyantlos caretas de gat.

Altres morets de mostra de xocolater surten corrent y entretenintse cullint palets de per allí terra, 'ls grans fan lo mateix y al compás de la música ballan un rato ab tanta precisió que dona gust.

Aquest ballable es de un gran efecte y 'ls que ho fan estan tant convensuts que 'ls han de aplaudir, que

crech que duhen las pedras per tirarlas al públich, en cas de no ferlos la deguda justicia.



Estant á lo millor, compareix en Botero, ab la seva colla y 'ls clavan una tunyina de padre y muy señor mio. Tots fugen y deixan lo terreno als dimonis; pero 'l noy del guarda del Parque encarregat de fer cumpli aquell bando de que «Siendo este parque propiedad de los Barceloneses», s' estava ajegut trencant un son, al adonarse de que 'ls dimonis feyan aquella estossinada, recordantse qu' es pinxo y que tira la teya, 'ls empaita y 'ls posa en la más vergonzosa fuga, com deyan los partes oficiales en la guerra carlista.

Lo xicot cansat se 'n torna á jeure.

Vejin lo que son las cosas. En lo tercer pis d' una de aquellas casas del Paseig de l' Industria hi vivia una noya que estudiava per bailarina, y desde la eixida mentres estudiava un pá de buré 's vá adonar de lo que pasava al Parque. Veure 'l noy del guarda victorios y baixá 'ls esglahons de quatre en quatre, vestida de bailarina, vá ser tot hù. S' acosta al xicot y se 'n enamora. 'L desperta y 'l minyó quan se véu ab aquella bona pell allí á la vora y ab tant poca robeta, jami-gol figúrinse com se deuria posar. Ella tota salamera 's deixa fer alguna festona y l' hi diu que l' estima.

—Donchs si tú m' estimas, jo 'm moro per tú.

—Calli, plaga... ¡què se 'n burla!

—Aixins me torni tocino si no es veritat.

—Pues si vens ab bons fins ja pots tirá 'l dret.

Y, amigo, de petons y abressadas no 'n vulgan més, y 'l noy del guarda que es la Fuensanta, s' hi deixa anar de un modo, que fins los dos promesos del meu costat se van tornar de pell de gallina.

En acabat de aquell primer desahogo, ella l' hi conta que estudiava per bailarina, en virtut de lo qual l' hi fa unas quantas passadetas y cabriolas.

—Véus, l' hi diu ella; jo ja 'm comprometo á guanyar pel dinar, si tú portessis per sopar, seriam felissos: ¿Quin ofici fas?

—Jo res; lo pare es guarda d' aquí y jo l' ajudo.

—Donchs si vols que l' ensenyi de ballar, me sembla que tens disposició per ser un bolero com una casa.

—Per mí no hi ha inconvenient.

—Donchs aném al teatro ahont jo treballo, y si ets bó pel ofici, 'l contractaran.

—Ay rateta del meu cor, deixam ferte un altre petonet.

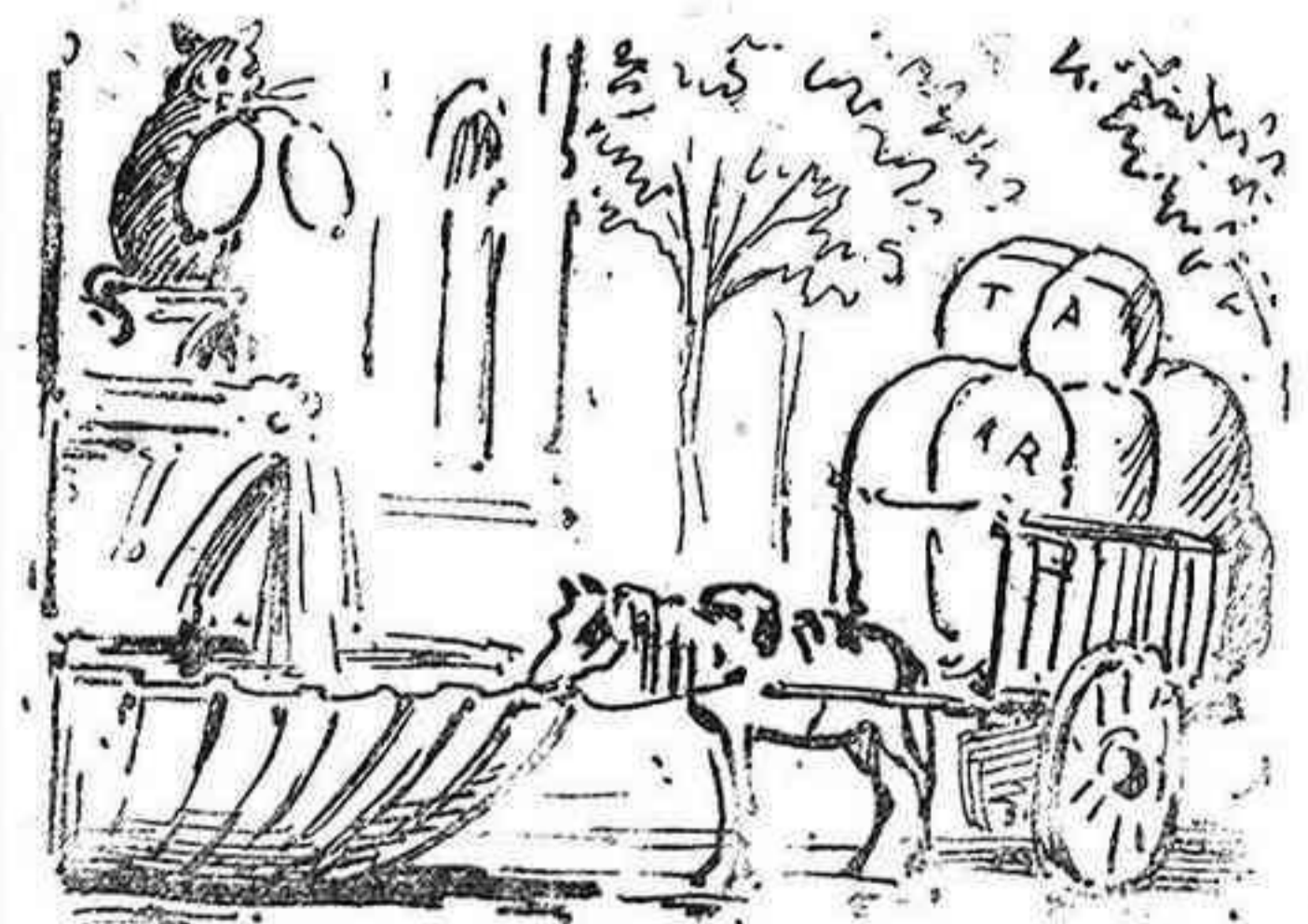
—Encare que 'n vulguis cent.

Y fills meus, se 'n van cap á dintre bó y abraçadets, mentres lo públich 's queda ab un pam de dents.

#### QUADRO QUART.

##### L' ESCENARI.

Ja som al teatro ahont s' ha de probar la aptitud del noy. La decoració representá la Font de l' Aduana, sense 'l Neptuno y ab lo gat de ca 'n Dalmau, á dalt de tot.



Are ab aixó de la electricitat, en Dalmau 's vá desfer d' alguns trastos, y aquell gat tant histórich ha anat á parar al Tivoli.

Tant la font com los arbres tot está pintat ab colors dels més fins, y ab molt salero.

Uns jóves que estavan en un palco van dir que allí s' hi veyia la mà del Sordet, sobre tot en aquell tros que figura aigua d' argent viu.

Sigui com vulgui, 'l cas es, que fá molt oro.

Surten unas noyas ab uns trajos tant richs, que donan gust de veure.

Un de aquells del palco va dir:

—Vamos que aquests trages fins poden anar á casa la Samá.

—Y tornarne també. Ea contestar un altre.

Aquell bé de Déu de minyonas, están estudiant un ball nou y tot es contemplarse la roba; obrirse las faldillas y ensenyar los pantalons del ensaig.

Un parell que van més lleugeras y que no més duhen calsetets, venen á dir que s' acosta una de las amigas y que vé ab un jove molt cayo.

Efectivament, arriban los enamorats. Com que 'l mestre es fora, aquellas minyonas están de gresca y jagan un rato á fet. Lo noy amaga; pero ell naturalment vol agafar á la seva promesa: al últim l' atrapa, y las noyas van á cambiarse de vestit, mentres 'ls promesos aprofitan lo rato per dar una llissoneta de ball. Ella l' hi ensenya com se fá y 'l noy ab un salero com si alló fós la seva menja, balla y brinca per tots costats. Ella l' hi diu:—Ho fas molt bé, y si vols are mateix anirém á veure l' empresari. Se 'n van y apareixen totes las noyas ab uns vanos d' ala de mosca que fan d' alló més bonich. Tornan los promesos: ell ja té contracta y en un obrir y tancar d' ulls corren á casarse, mentres pel fondo del escenari, baixa una decoració que representa l' Hort de las olivas allí ahont Marcus vá quedar sense orella.

#### QUADRO QUINT.

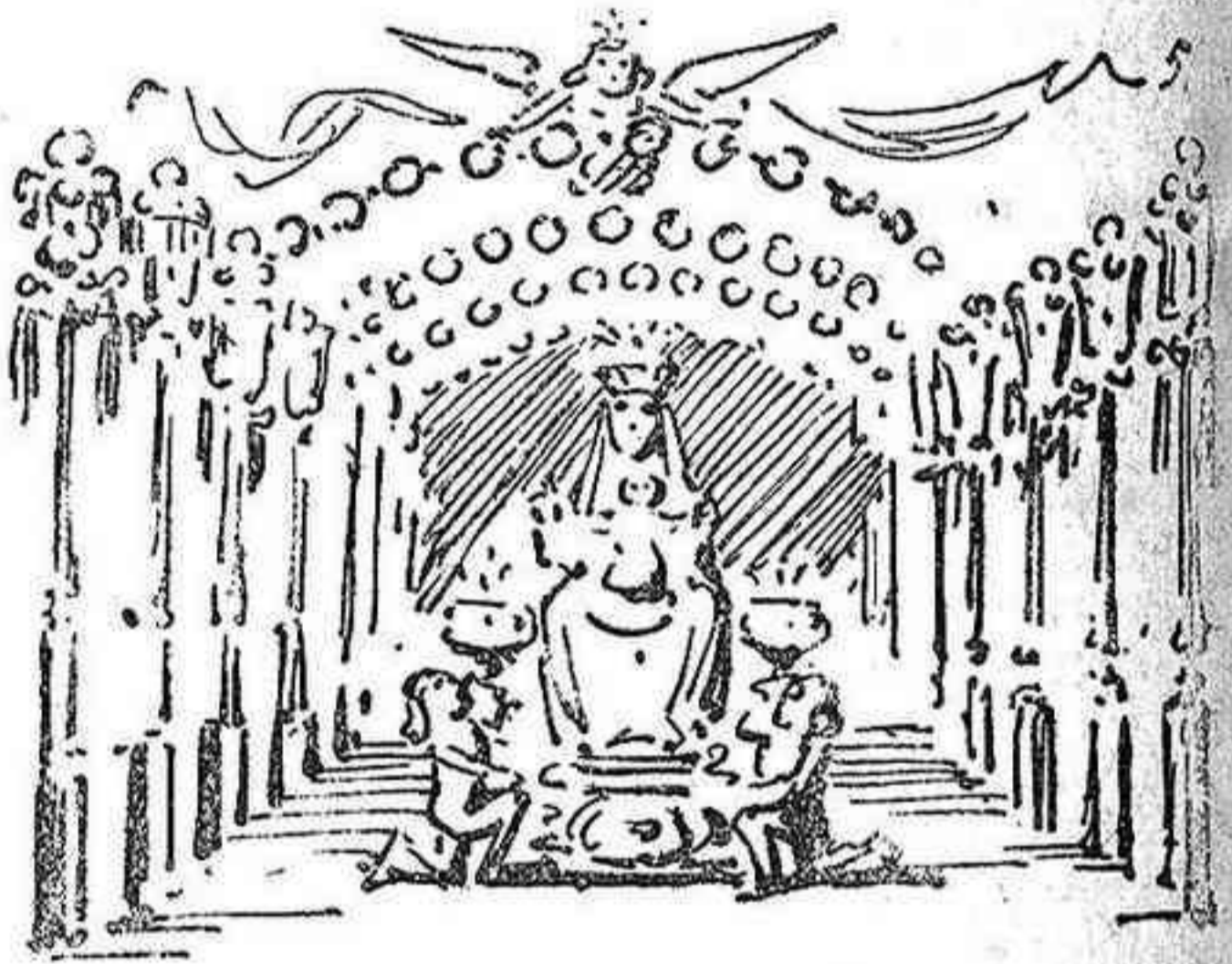
(Aquest quadro está dividit en tres).

##### 1.º—INTERIOR DE LA GRUTA DEL PARQUE.

A la quènta 'l xicot, deuria tornar á demanar lo permís á son pare antes de casarse; jo ho crech aixís, pues encare que no surt ningú més dels que hi havia á la escena, lo apareixe la gruta del Parque déu ser per recordarnos al pare del nostre héroe.

Las mossas s' escampan per allí terra y la música vá fent lo seu fet: los maquinistas tira que tirarás: lo públich badant y 'ls dels costats posantse cap á detrás per veureho millor. Apareix la

ILUMINACIÓ PER LAS FIRAS DE LA MERCÉ.



Efectivament, lo bombo d' l Escuder surt voltat de vuit fanals dels que van anar á fer lo pasa calle, y unas xicotas aixecan uns papers de sorpresas, tot aixó molt poch á poch com si tinguessin por de que 's fes mal bé. Desapareix la gruta, y detrás de un cel ple de estrelletas d' aquestas que la dona me 'n dona á la escudella, se presenta

##### UNA VISTA DE MONTSERRAT.

La orquesta apreta un xich més y ab tota solemnitat apareixen lo noy del guarda y la bailarina que se 'n van á veure á la Verge moreneta per alló de que:

«No es bon casat

Qui no puja á Montserrat.»

Pero per fer més ilusió y ab lo permis de la Sociedad de ferrocarriles de montañas á grandes pendientes hi van ab lo carril de cremallera, sense ser accionistas, y jo que ho soch, m' ho tinch de mirar, per detrás del dividendo.

Lo teló baixa ab tota solemnitat y la gent quan s' adona de que tot alló s' ha acabat, no té altre remey per esbravarse que posarse á aplaudir y fer aixecar lo teló per disfrutar uns quants segons més ab aquell bé de Déu.

Lo bolero del meu costat vá anarse 'n ab lo seu company protestant de que si no hagués sigut per los que l' hi havian volgut mal, també s' hi hauria pogut llubir.

Los promesos tots sufocats y rojos com perdigots s' anavan aixecant poch á poquet, com si 'ls dolgués lo deixar aquell recó ahont havian assistit á una funció per partida doble.

Y jo tot satisfet de haver vist tant hermós espectacle y de haver tingut lo gust de aplaudir á n' en Moragas

y a n' en Soler, encare que aquest seguint la costum de sempre, semblava que l' hi diguessin Llúcia per més que 'l cridessen a la escena.

Aixis filosofant sortia entremetj de la munió de gent y anava recordant l' argument per escriure 'l en arribant a casa, quan a terra veig un paper plegat, y jo que tinch la mania de llegir tots los paperots que trobo, 'l vaig cullir y era nada ménos que un llibret ab l' argument del ball.

Al obrir-lo m' adono de que l' assumpto que jo 'm creya haver endevinat, se semblava tant al veritable com un ou a una castanya.

Nada ménos que 'l forn del vidre resulta que es *L' Scheol* un dels inferns indios; l' aranya, *L' Naraka* la serp sagrada. N' Botero, Belial. Lo que jo 'm creya 'l Parque, es un país de la India Oriental, lo noy del guarda 'l príncep Lohókeli, la bailarina, la reyna de los Apsaras: lo ensaig del teatro es nada ménos que el *reino resplandeciente* ó Cailasa y Montserrat 'l Corotman.

¡Donchs si que l' hi feta bonal Un' altra vegada compraré l' argument y aixis no diré disbarats.

Lo cert es, que 'l *Lohókeli* es un espectacle de primer ordre. Pocas vegadas veurém en lo teatro, una cosa més rica y suntuosa. Tots 'ls artistes que hi prenren part 's portan bè.

Tant l' empresari senyor Elias com los Srs. Moragas y Soler son dignes dels més entussiasmas elogis, per haver presentat 'l *Lohókeli* vestit ab las galas del art y de la riquesa.

Lo publich davant de tal espectacle 's queda assombrat sense saber tornar en si fins que 'l taló s' abaixa.

Llavors comensan los comentaris. L' un s' entussiasma per los trages, l' altre per los bailables, qui per las decoracions. Los sensats y de bon gust se entussiasman per tot.

En particular lo que més admira es la baratura del préu de la entrada comparada ab la importancia del espectacle. La gent s' hi fa creus y ningúpot esplicarse com es possible que per dos rals que costa la entrada puga donarse 'l *Lohókeli* que al estranger si 'ns ne fessin pagar un duro ho trobariam barato.

Per acabar los contaré lo que vaig cassar de una conversa que tenian dos senyors al sortir del Tivoli.

Un d' ells deya:  
—Vamos, jo no sé com l' Ignasi s' hi pot salvá a dos rals; y 'l publich ne queda tant admirat que estich segur de que si a la sortida possessin unas caixetas com aquellas de las portas de la iglesia, serian molts los que tocats del cor y plens de remordiments per haver vist tant bó per tants pochos quartos, 's ficarian la mà a la butxaca y tirarian a la caixa lo que 'ls semblés que quedavan a deure, comparant 'l *Lohókeli* ab los disset quartos.  
Jo del Ignasi ho faria.

J. DERN.

## ESQUELLOTS.

Ja s' ha acabat la veda. Los cassadors treuhen escopeta, sarró y gossos y surten a aplicar la terrible pena de mort a tots los conills, llebres y perdus que no 's tançan a casa seva.

¡Pobres animalons!  
Han tingut mitj any de respiro y are 'ls cassadors fan com los embargadors, ván a cobrarlos dos trimestres de contribució.

Y com que las pobras bestiolas no poden pagar, las *executan*.

Y a propòsit de cassadors y de gossos. Es cosa sabuda, que 'ls cassadors acostuman a dir unas guatlles qu' esparveran, y en quan als gossos ningú ignora que son uns animals molt inteligents.

Pero entre poch y massa. Per exemple un cassador contava aquest dia, que a la vigilia de obrirse la cassa, se tornava boig buscant l' escopeta que a mitj febrer, al declararse la veda, havia deixat en lo recó de costum.

Lo gos anava seguintlo, y comprenent de lo que 's tractava, sorti de casa y torná al cap de un rato ab l' escopeta atravesada a la boca, completament limpia.

—Veyeu si es intel·ligent lo meu gos, deya 'l cassador, que uns quants dias avants de acabarse la veda, havia dut l' escopeta a netejar a cal armer.

Han sigut entregats als tribunals dos distints fabricants perque las calderas de las sevas fábricas treballavan a major pressió de la permesa.

Un dels fabricants deya:  
—Está vist en aquest país no 's pot treballar massa. Y responia l' altre:

—Ja ho pots dir: no 'ns deixan treballar a nosaltres, ni als metjes de las casas de socorro, ni als constructors de caixas de morts.

Alguns propietaris de Sant Andréu de Palomar s' han reunit ab l' idea de tornar a edificar la cúpula de aquella parroquia que la senmana passada vá derrumbarse causant una pila de desgracias.

Aixis m' agradan los propietaris: que sigan tossuts.  
—¿Qu' es al cap de vall una cúpula com la de Sant Andréu?

—Un cami dret y segur per anar al Cel.

A Enveja (Tortosa) vá celebrarse una corrida de toros.

Resultat de la corrida: inmillorable. Figúrinse que un aficionat vá morir de una banyada.

¡Mort gloriosa y espanyola!  
Los demés vehins del poble de Enveja, se morian de *idem*.

Los regidors de Barcelona 's donan a la bona vida. A las sessions de primera convocatoria no hi assisteix ningú; a las de segona hi van déu, dotze, quinze regidors ab prou feynas.

Los demés tenen calor y no 's mortifican.  
Los regidors tenen calor; pero 'ls que tenen al Ajuntament algun assumpto per resoldre, aquestos si qu' están *frescos*.

Los gastos menors de cala Ciutat durant lo mes de Juny montan a 1519 pesetas.

O sigan déu duros diaris.  
¡Vaya unas menudencias! ¡Déu duros de *bolados*!

En una càtedra de filosofia moral, lo catedràtich, pregunta a un deixeble fill de un conegut bolsista:

—¿óm se distingeixen las bonas accions de las dolentas?

—Molt fàcilment: mirant la cotisació de la bolsa; las accions bonas puján y las dolentas baixan.

Reflexió que un catedràtich de aritmética feya a un seu fill empenyat en pendre estat.

—Mira, fill meu, lo matrimoni comensa ab una *suma* de ilusions; segueix una *sustracció* de mal-de-caps; vé desseguida una *multiplicació* de fills y acaba reguement ab una *divisió* de cónjugues.

## QUÈNTOS.

¡Lo que fá dir l' eloqüencia feta ab motllo!  
Un pobre diable sigué arrestat perque dormia totes las nits en los pedrissos de la Plassa Real.

Identificada la seva personalitat s' averigüa que 'l seu pare era a presiri, la seva germana a la galera y 'l seu únich germá a la presó.

Tot aixó no vá implicar que 'l fiscal, al acusarlo, pronuncies lo següent párrafo:

«Aqui teniu un home perillós, a un vago que prefereix la vida errant y aventurera a las *santas satisfaccions* de la familia.»

Entre 'ls aficionats al mam n' hi ha de dugas categories.

Uns que beuhen pèl gust de beure, y altres que 'ls agrada beure pèl gust d' emborratxarse.

Davant de un d' aquests últims, sentats al banch de una taberna, deya un camàlich:

—Mira si t'è la testa dura en Simon, que 's tomba vuit porrons de vi sense emborratxarse.

—Lo borratxo jirant los ulls en blanch:  
—¡Infelís!

Reflexió que fá una nena de divuit anys a una amiga seva de la primera volada, que acaba de cumplirne quinze:

—Mira, Catarina, sobre tot no fassas cas dels homes: son molt dolents.

—¿Vols dir, Roseta?

—Vés si ho son que jo l' any passat tenia tres nuyvis, y tots tres ¿ho sents? tots tres van enganyarme.

—Senyor meu, vosté es un estúpit, un idiota. L' objecte d' aquests requiebros era sórt y molt amable, per lo que no entenent lo que l' hi deyan, se girá y respongué ab la rialleta als llabís:

—Favor que vosté 'm fá.

La següent conversa entre dos personas que anavan de Madrid a Valencia, ha de publicarse necessariamente en castellá, sinó no faria efecte:

Eran los interlocutors, un periodista y un torero. Aquest deya:

—¡Hombre! Usted conocerá a un escritor que se llama... se llama... ¡Caramba, pues no me acuerdo!

—¿Qué libros ha escrito?

—Lo que es libros... ¡diré a usted! Como yo no leo libros... ¡Ahí está la cosa, que yo no leo libros! Pero su nombre es muy conocido. Se llama... ¡Si lo tengo en la punta de la lengua!

—¿Qué señas tiene?

—¡Si no tiene pierde! Su nombre figura en la Historia. Verá usted; se llama como aquel que echó la llave.

—¿Guzman el Bueno?

—Justo (exclamó el torero); Guzman el Bueno, el que echó la llave del corral.

## TRENCA-CAPS.

### XARADA.

No es may fosca ma primera,  
ni tampoch jove segona;  
es lo tot flor molt bufona  
de una olor molt falaguera.

R. Ducos.

### MUDANSA.

Ab b ne soch joguina,  
ab g se 'm pot menjar,  
ab m la gent fina  
me dú per viatjar.  
Ab p de mi 'l pintor  
per pintar se serveix  
¡Hi vols rumiar. lector?  
Donchs apa, tu mateix.

UN TAPÉ Y F. DE T.

### ACENTÍGRAFO.

—Roseta, demá al total  
tot un parell de gallinas,  
que ha de vení en Corominas  
y desitjo obsequia l

PEPET GORI.

### ROMBO.

•  
••  
•••  
••••  
•••••

Primera ratlla horisontal y vertical: una vocal.—Segona: un aliment.—Tercera: un amaniment per l' aliment anterior.—Quarta: un ingredient per acabar de donarhi gust.—Quinta: un' altra vocal.

J. M. E.

### GEROGLÍFICH.

×  
×  
I  
A  
×  
era

NOY DE PROFIT.

## SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.<sup>a</sup>—*As-tro-nò-mi-ca-ment*.
- Id. 2.<sup>a</sup>—*Dot-ze-na*.
- SINONIMIA.—*Matas*.
- MUDANSA.—*Pata-Peta-Pita-Pota*.
- ROMBO.

C  
C A  
C A P  
C A P A  
A P A  
P A  
A

- CONVERSA.—*Rosa*.
  - COMBINACIÓ NUMERICA.
- |   |   |   |   |   |   |   |
|---|---|---|---|---|---|---|
| 3 | 1 | 4 | 5 | 7 | 6 | 2 |
| 6 | 5 | 3 | 2 | 4 | 1 | 7 |
| 2 | 7 | 1 | 4 | 6 | 3 | 5 |
| 5 | 4 | 6 | 7 | 1 | 2 | 3 |
| 1 | 6 | 5 | 3 | 2 | 7 | 4 |
| 7 | 3 | 2 | 6 | 5 | 4 | 1 |
| 4 | 2 | 7 | 1 | 3 | 5 | 6 |

- GEROGLÍFICH.—*Uns astres se veuhen y altres no*.



**LOHOKELI.**

Ball de **D. Ricardo Moragas.**—Decoracions de **D. Francisco Soler y Rovirosa.**  
Música de **D. Guelfo Mazzi.**